

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk
verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal
aan geen ander volk overgelaten worden: het zal al die koninkrijken vernalen en te
niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. DAN. 2: 44.

No. 1.	Abonnementsprijs per jaar:	2e Jaargang
1 JANUARI.	Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	1897.

R E D E V O E R I N G

GEHOUDEN DOOR PRESIDENT WILLIAM BUDGE.

De volgende redevoering over het „Voorbestaan der Geesten”, werd gehouden door PRESIDENT WILLIAM BUDGE, in de vergaderzaal der tweede wijk, te Paris, Idaho, den 17den December 1895.

Ik zal een gedeelte van een brief lezen, dien ik van onzen vriend den REV. MR. BOYD, gedateerd 24 Juli 1895, heb ontvangen, en welke misschien alle vèrdere verklaringen, waarom ik dezen avond hier verschijn, onnoedig zal maken.

PRES. WILLIAM BUDGE, Paris, Idaho.

Mijn waarde Heer!

Ik ben juist teruggekeerd van naar uwe redevoering op de begrafenis van Mejuffr. PATTON te luisteren. Wilt u mij veroorloven eenige vragen te stellen in betrekking tot uwe opmerkingen? Hoe brengt u uwe leering van het voorbestaan overeen met de stellingen, (Joh. 1 : 14-18; 3 : 16-18; 1 Joh. 4-9) dat Christus de eeniggeborene Zoon van den Vader is? Dit kan geen betrekking hebben, zooals u wilt zeggen, op den tijd, toen Christus in deze wereld geboren werd, anders zoude er in 't geheel geen doel bij zijn, om te zeggen: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad,” enz. In den zin, in welken Christus geboren was, had God maar éénen Zoon — de anderen zijn zonen door aanneming, wanneer zij Christenen worden. (Joh 1 : 12). U zult makkelijk zien, hoe het gebruik van het woord „Zoon” in uw boek „Bijbelsche Verwijzingen” verward is.

Daar is een tal van andere vragen in dezen brief gesteld, maar daar op het voorbestaan het eerst betrekking wordt genomen, zal ik het andere gedeelte der mededeeling voor eene latere beschouwing laten.

In mijn antwoord aan Mr. BOYD, herinnerde ik hem aan het zeer drukke seizoen, en daar ik geen hoop had door een spoedig antwoord eene verandering des harten in hem te weeg te brengen, verkoos ik, wanneer de tijd het zou toelaten, in het openbaar te antwoorden, opdat onze jonge menschen daaruit misschien een weinig nut mochten trekken.

Voorbestaan! Hoe zeer breng ik het beginsel van voorbestaan met het door christelijke menschen aangehaalde feit overeen, dat God maar één Zoon had. Ik zoude hier, voornamelijk voor de jonge menschen, een weinig over de beteekenis van het woord mogen zeggen. Het woord, zooals wij het gebruiken, om deze leer te leeren, beteekent een bestaan in een ander leven, vóór wij in dit leven kwamen — een leven vóór het tegenwoordige begon. Wij mogen de vraag stellen: Wat wordt beiden door Heiligen der laatste Dagen en Christenen aangaande den oorsprong des menschen, zooals hij nu verschijnt, verstaan? Ei wordt in ons bestaan hier op aarde eene tegenwoordigheid geopenbaard van een levenden geest en een sterfelijken tabernakel. Het sterfelijke heeft het zaad der verzwakking in zich, het sterft. De geest, zeggen de Heiligen der laatste Dagen, is eeuwig. Hij bestond vóór de schepping van den sterfelijken mensch. Hij bestaat in het sterfelijke wezen nu, en zal bestaan nadat de sterfelijke tabernakel zijn doel heeft vervuld. De bedoeling van onze christelijken vriend is, dat de geest niet vóór dit tegenwoordige leven bestond; Christus, zeggen zij, was de eenige uitzondering — de eeniggeborene, de eenige Zoon van God in geest geboren, en dat mannen en vrouwen geen bestaan vóór het tegenwoordige hadden. U, jonge menschen, zult het verschil opmerken. De Heiligen der laatste dagen gelooven, en de Schriften leeren, dat de geest bestond vóór dat sterfelijke hier op deze aarde begon, en de christelijke wereld zegt, dat er geen waarheid in de leer van het bestaan des geestes vóór de schepping of ontvangenis van het lichaam is. Deze zienswijze brengt het idee voor ons, dat, wanneer het menschelijk lichaam ontvangen wordt, de schepping des geestes plaats heeft, dat het leven des geestes eerst dan zijn aanvang neemt, wanneer het sterfelijk leven begint. De moeilijkheid hierin is, dat iets wat eeuwig is, door een aan sterfelijke onderhevig wezen wordt geschapen en dit is in tegenstrijd met het Woord van God, bevat in Hebreë 12 : 9, hetwelk verklaart, dat God de Vader onze geesten is, en Numeri 16 : 22, hetwelk zegt, dat God de Vader der geesten van alle vleesch is. Sterfelijke kan niet behulpaan zijn, iets te scheppen wat onsterfelijk is en heeft het nooit gedaan. Onze eerste voorouders werden onsterfelijk geschapen, maar uit hunne overtreding is eene verandering tot sterfelijke voortgekomen en hunne kinderen waren noodzakelijk ook sterfelijk. Wenden wij ons tot Joh. 3 : 6.

„Hetgeen uit het vleesch geboren is, dat is vleesch; en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is geest.”

Wij gelooven in de Schriften juist aangehaald, wij zijn niet

in twijfel, daar ons op directe en positieve wijze gezegd wordt, dat God, niet de mensch, de Vader van onze geesten is. Het is waar, dat de moeder van Jezus sterfelijk was, maar het zoude herinnerd worden, dat Hij in Zijn aardsch leven onze zwakheden op zich heeft genomen (Matth. 8 : 17), en aan den dood onderhevig was. „Maar,” zegt de tegenspreker, „wij gelooven niet, dat de sterfelijke man en vrouw datgene kunnen scheppen, wat onsterfelijk is; maar God kan den geest scheppen, wanneer het lichaam geschapen is.” Wij matigen ons niet aan, Gods macht te beperken — maar wij probeeren Zijne heilige wet te leeren kennen. De bovenstaande vraag toe te stemmen, zoude het ontmoeten van eene andere moeilijkheid daarin zijn, dat God Zijn scheppingswerk, den mensch inbegrepen, op den zevenden dag voleindigde, terwijl van de menschheid Adam en Eva alleen bestonden. Indien God de geesten scheidt, wanneer de sterfelijke tabernakelen geschapen worden, dan zoude Hij niet op den zevenden dag voleindigd hebben; maar ook hieromtrent heeft Hij ons niet in onwetendheid gelaten, daar ik u ten volle zal toonen, dat de geesten van alle vleesch geschapen waren vóór dat de grondlegging dezer aarde plaats had.

De Schriften en de rede leiden beiden tot de conclusie, dat de sterfelijke, aan den dood onderhevige mensch niet kan medewerken om een onsterfelijken en eeuwigen geest te scheppen, en dat, daar God de geesten van alle vleesch geschapen heeft, elke poging, welke door Presbyterianen of anderen gemaakt wordt, slechts een twist tegen God en Zijne wegen is.

Is niet God de Vader van allen? Ja, van de geesten, van allen, en ook in den zin van een opzichter: maar Hij, in Zijne wijsheid, gebruikt vele middelen om Zijne doeleinden te vervullen, zooals aangeduid wordt door den Apostel, die zegt:

„Voorts, wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?”

Terwijl God de Vader van alle geesten is, zijn onze aardsche vaders de vaders onzer lichamen, zoodat in de uitwerking en volmaking van het groote plan der zaligheid de mensch aan de bevordering van Gods doeleinden medewerkt.

De bovenstaande aanhaling zoude de verwardheid der door Mr. BOYD genomen positie ophelderen. Wij hebben geen moeilijkheid te gelooven, dat geesten na den dood leven, onafhankelijk van het lichaam. Waarom niet te gelooven, dat zij leven, eer zij in het lichaam komen? Het Woord van God, van den dood sprekende, bevestigt het feit in de volgende woorden:

„En dat het stof wederom tot aarde keert, als het geweest is; en de geest weder tot God keert, die hem gegeven heeft.” (Prediker 12 : 7).

In den beginne was de geest bij God; nadat het lichaam weder tot stof keert, keert de geest terug tot Hem, die hem gegeven heeft.

De ouden geloofden in het voorbestaan. Het is geen nieuwe leer. Als een bewijs hiervan leid ik uwe aandacht op het negende hoofdstuk van het Evangelie van Johannes, beginnende met het eerste vers, hetwelk zegt:

„En voorbijgaande zag hij eenen mensch, blind van de geboorte af. En Zijne discipelen vraagden Hem, zeggende: Rabbi! wie heeft er gezondigd, deze, of zijne ouders, dat hij blind zou geboren worden? Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd, noch zijne ouders; maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden.”

Hier vinden wij, dat de discipelen eene vraag stelden, welke ons de gevolgtrekking laat, dat een mensch kon zondigen, vóór hij hier kwam. De discipelen wandelden met Jezus en werden door Hem onderwezen; zij hadden vele gelegenheden, om de waarheid te leeren, en toen zij den Meester vraagden: „Wie heeft gezondigd deze of zijne ouders, dat hij blind geboren is,” toonden zij op klare wijze hun geloof in de mogelijkheid, dat deze mensch kon zondigen, vóór hij geboren was, en Jezus berispte hen niet, maar zeide alleen: „Noch deze heeft gezondigd, noch zijne ouders, maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden.” Indien de discipelen geloofden, dat het mogelijk was, dat de mensch kon zondigen, vóór hij was geboren, zoo geloofden zij met de volgelingen van Jezus in het voorbestaan. Indien zij dwaalden, is het dan niet opmerkelijk, dat Hij hen niet berispte, daar het zekerlijk noodig was, dat de discipelen en leeraars van goddelijke waarheid behoorlijk zouden onderwezen worden.

Als een verder bewijs, dat de geest leefde, eer de wereld gevormd was, leid ik uwe aandacht op de woorden van Jezus in het Evangelie van Johannes 17 : 5.

„En nu verheerlijkt mij, Gij Vader! bij Uzelven, met de heerlijkheid, die ik bij U had, eer de wereld was.”

Onze Presbyteriaansche vrienden gelooven, dat Jezus, als een voorbestaan hebbende, eene uitzondering was, omdat Hij, zooals zij leeren, de eeniggeborene Zoon in den geest was. Ik haal nochtans het bovenstaande aan, om nadruk op het feit te leggen, dat, indien onze oudere broeder Jezus — de Zoon van denzelfden Vader — bij God leefde vóór de grondlegging der wereld, is het niet redelijk te gelooven, dat de jongere leden van dezelfde familie daar ook bestonden?

Onze vrienden, zooals ik u heb gezegd, beweren, dat Jezus de eeniggeborene Zoon van God in den Geest is, en Mr. Boyd biedt in zijn brief als bewijs tot staving van die bewering zekere Schriftuurplaatsen aan, welke ik uit zijn brief heb aangehaald en welke wij nu zullen onderzoeken. De eerste wordt gevonden in Johannes 1 : 14:

„En het Woord is vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijne heerlijkheid aanschouwd, eene heerlijkheid als des Eeniggeborenen van den Vader) vol van genade en waarheid”.

Het „Woord” beteekent hier Jezus, welke vleesch was geworden (en onder ons gewoond heeft) en er wordt later betrekking op genomen als de Eeniggeborene van den Vader, — in het vleesch natuurlijk, hetwelk wij gelooven. Het is zeer klaar en tot staving van de leer van de Heiligen der laatste Dagen.

Het 18e vers van hetzelfde hoofdstuk is een ander van de door Mr. BOYD gewaande bewijzen. Hier is het: „Niemand heeft ooit God gezien; de eeniggeboren Zoon, die in den schoot des Vaders is, die heeft Hem ons verklaard”.

Nu, welk bewijs is er in de bovenstaande aanhaling, dat Jezus de eeniggeborene in geest en niet in het vleesch was? In het geheel geen.

Laten wij ons nu voor de derde verwijzing van Mr. BOYD op de Schriften tot het derde hoofdstuk van hetzelfde boek (verzen 15 en 18) wenden, waar Mr. B. als een verdriukende man voor hulp en troost naar een stroohalm grijpt, om eene overoude dwaling te rechtvaardigen.

„Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft, is alreeds veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in den naam des eeniggeboren Zoons van God”.

Ook hierin is niets, om aan te toonen, dat de Verlosser de eeniggeboren in den geest of in het vleesch was.

Een ander bewijs van omtrent dezelfde waarde als de laatste twee door Mr. BOYD aangehaald, wordt in I Johannes 4 : 9 gevonden:

„Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God zijnen eeniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door hem.”

Deze geïnspireerde woorden bevatten eene verzekering van Gods liefde voor Zijne kinderen, maar niet verklarende op welke wijze Christus de eeniggeboren Zoon was. Mr. BOYD heeft het best gedaan, wat hij onder de omstandigheden kon doen, om bewijzen uit te kiezen, maar zoo ver als het zich er om handelt, eene on-schriftuurlijke overlevering staande te houden, is dit hem geheel mislukt. Zijne eerste aanhaling is kostelijk in deze strijdvrage, daar zij juist de waarheid ondersteunt, zooals zij door de Heiligen der laatste Dagen geleerd wordt, namelijk: dat Christus de Eeniggeborene in het vleesch is.

Het is zekerlijk waar, dat Jezus, die „vleesch was geworden” het eenigste wezen was, in de wereld gezonden, om zondaars zalig te maken’ of zooals de laatste aanhaling zegt, „opdat wij zouden leven door Hem”. Het is ook waar, dat Hij geen aardschen vader had, maar goddelijk voortgebracht was (volgens het goddelijk verslag) en daarom de „eenige Zoon van God” in het vleesch, „want Maria had geen man bekend”.

Aan de waarheid der heilige verslagen aangaande dit onder-

werp te twijfelen, zoude eene gedachte over Maria wezen, welke wij niet voor een oogenblik konden hebben. Jezus was de Eerstgeborene van elk scepseel in den geest, en de Eeniggeborene in het vleesch.

Mr. Boyd gelooft niet in een voorbestaan, uitgenomen in het geval van Jezus, maar zijne dwaling zal onder het licht der waarheid klaar worden. Wij allen zijn de kinderen van God en waren in den geest geschapen, eer de wereld begon, zooals de Schriften het ons bekend maken.

Ik zal nu eenige directe bewijzen aanhalen. Paulus in zijn epistel aan de Efezers, 1ste hoofdstuk, 4e vers, zegt:

„Gelijk hij ons uitverkoren heeft in hem, vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde”.

Wanneer heeft hij ons uitverkoren? Vóór de grondlegging der wereld, zoodat al degenen, op welke deze woorden van toepassing zijn, leefden vóór de wereld georganiseerd was, of met andere woorden, een voorbestaan hadden. Zie ook II Tim 1 : 9.

Jeremia leert ons, dat de Heere tot hem sprak als volgt:

„Het woord des Heeren dan geschiedde tot mij, zeggende: Eer Ik u in uw moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot een' profeet gesteld”.

Er kan geen tegenwerping tegen deze aanhaling bestaan. Zij behoeft geene uitlegging, zij verklaart zichzelf. Jeremia leefde in den geest, vóór hij in het vleesch ontvangen was, daarom had hij een voorbestaan. De gevolgtrekking, welke hier aangaande het sterfeijk lichaam gemaakt wordt, zoude gelezen moeten worden met het begrip van een algemeen overzicht, hetwelk God over al Zijne werken heeft.

Wij zullen ons nu tot Romeinen 8 : 29 wenden:

„Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat hij de eerstgeborene zij onder vele broederen”.

Of, indien wij dit feit op eene andere wijze plaatsen, die Hij te voren verordineerd heeft, die heeft Hij te voren gekend, zooals in het geval van Jeremia, welken Hij tot een profeet stelde, als de uitkomst van Zijne vóórkennis van hem en ook van Jezus zelve, want de Apostel Paulus zegt ons in Hebr. 1 : 9, dat „Gij (sprekende van Jezus) hebt rechtvaardigheid liefgehad, en onge-rechtigheid gehaat; daarom heeft u, o God! uw God gezalfd met olie der vreugde boven uwe medegenooten”.

Het schijnt, dat de Verlosser gezalfd was boven Zijne medegenooten, vanwege Zijne groote rechtvaardigheid, en dat Jeremia tot een profeet gesteld was, vóór dat hij geboren was, zonder twijfel ook die onderscheiding verdienende door zijne voorafgaande rechtvaardigheid.

Al degenen, welke God te voren verordineerde, heeft Hij ook te voren gekend; indien daarom de Presbyterianen overeenstemmend

en schriftuurlijk in hun geloof waren, zouden zij de leer van het voorbestaan moeten aannemen, omdat zij zeer vast in „voor-verordineering” gelooven.

Zonder nu verder te onderzoeken hoeveel en welk soort voorverordineerd waren, zullen wij het geloof van Mr. BOYD over het onderwerp aanhalen (Zie „Geloofsbelijdenis”, bladz. 27):

„Door de raadsbesluiten van God, tot openbaring Zijner heerlijkheid, zijn eenige menschen en eenige engelen tot eeuwig leven vóór-verordineerd, en andere vóór-bestemd tot eeuwigen dood. Deze engelen en menschen zoo vóór-verordineerd en vóór-bestemd, zijn nauwkeurig en onveranderlijk bepaald; en het getal is zoo zeker en zoo vastgesteld, dat het niet vergroot noch verkleind kan worden”.

Volgens dit zal het getal der gelukkigen streng vastgehouden worden; met zooveel waarheid had ook het nauwkeurige getal kunnen gegeven worden. Maar het punt, hetwelk ik wensch aan te halen, is, dat al degenen, die vóór-verordineerd zijn, óf velen óf weinigen, waren van te voren gekend en hadden daarom een voorbestaan.

Ik ben geneigd te denken, dat de Presbyterianen staande zullen houden, dat het voor God, om de hoedanigheid Zijner kinderen te weten, (indien deze volgens hunne zienswijze in het geheel in aanmerking komt) niet noodig was dat zij een „voorbestaan” hadden, daar Hij alle dingen weet, voordat zij gebeuren. Wij zullen niet onderzoeken, wat Hij weet, maar op grond van de Schriften weten wij, dat Zijne kennis nooit den vrijen wil des menschen zal dwarsboomen, welken hij (de mensch) altijd eene gelegenheid zal hebben bekend te maken, vóór hij bestraft of beloond wordt, daar wij allen rechtvaardiglijk zullen behandeld en naar onze werken zullen geoordeeld worden „of zij goed of kwaad zijn”. Eene andere verwijzing mag overbodig zijn, maar daar zij op eene algemeene wijze ten volle onze persoonlijke voorbeelden bevestigt, die wij hebben aangehaald, zal ik ze hier laten volgen. Job, acht en dertigste hoofdstuk, beginnende met het eerste vers:

„Daarna antwoordde de Heere Job uit een onweder en zeide: Wie is hij, die den raad verduistert met woorden zonder wetenschap? Gord nu als een man uwe lenden, zoo zal Ik u vragen en onderricht Mij. Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijt. Wie heeft hare maten gezet? want gij weet het; of wie heeft over haar een richtsnoer getrokken? Waarop zijn hare grondvesten nedergezonken? of wie heeft haren grondsteen gelegd? Toen de morgensterren te zamen vroolijk zongen en al de kinderen Gods juichten”.

God is de Vader der geesten van alle vleesch. Al de zonen Gods waren tegenwoordig, en verheugden zich, toen de fundamenten der aarde gelegd werden. Zij waren daar allen, hetwelk ook een argument tegen de gelijktijdige schepping van geest en lichaam is. Er bestaat geen grond om er aan te twifelen, dat

God en al Zijne zonen in den geest op die gewichtige gelegenheid tegenwoordig waren — geschapen, georganiseerd en wachtende, totdat de aarde voor hunne woning voorbereid was. Zij wisten, dat het noodig was, hier te komen, om door dezen proeftijd door te gaan, en hunne bewijzen van vreugde waren zonder twijfel vanwege de voorbereidingen, die voor hen werden gemaakt.

Eindelijk, er kan geen vóór-verordineering met rechtvaardigheid gepaard en in overeenkomst met den geopenbaarden wil van God zijn, zonder voorbestaan, en daar deze leer van God is en geleerd werd door de Apostelen van onzen Heer Jezus Christus, zoude zij door alle ware christenen aangenomen moeten worden, des te meer, daar hare overeenkomst aan ons verstand appelleert en zij de oorzaak van vele dingen in de Heilige Schrift is en dezelve verklaart, welke anders onopgeloste vraagstukken zouden blijven.

Dat de Geest van God ons bekwaam moge maken, om Zijne waarheden te verstaan, is mijn gebed in den naam van Jezus. Amen.

Aphorismen.

Gij begint hier reeds te zijn, wat gij eeuwig zult wezen.

BONAVENTURA.

*
*

Gebeden, door ons niet gevoeld, zij zelden bij God verhoord.

WATSON.

*
*

De nederigheid is onder de deugden gelijk de violet onder de bloemen; zij is wel de kleinste van stengel, maar de zoetste van geur.

BERNARDUS.

*
*

Het karakter van een wijs man bestaat in drie dingen, n.l. om zelf te doen, wat hij anderen zegt te doen; om nooit te handelen tegen de rechtvaardigheid en om de zwakheden van de omringenden te verdragen.

PERZISCH.

Ontslag.

---

x Ouderling A. W. C. LAU — KEILHOLZ is van zijnen arbeid in deze zending ontslagen met verlof, om den 14en Januari per stoomboot „Anchoria” huiswaarts te keeren. Wij wenschen broeder LAU eene goede terugreis naar Zion en een blij ontmoeten met de zijnen.

+

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

Met dit nummer beginnen wij den tweeden jaargang van „DE STER”, en door den zegen en bijstand des Heeren zijn wij in staat, dezelve van nu af tweemaal per maand te laten verschijnen. Wij zullen trachten ons geliefd tijdschrift zoo leerrijk en belangrijk mogelijk te maken en hopen ook op dit gebied door talrijke abonnementen de ondersteuning en aanmoediging der Heiligen en vrienden der waarheid te ontvangen. Degenen onzer geachte abonneuten, welke voor een jaar vooruit hebben betaald, behoeven hun abonnement vóór 15 Maart a. s. niet te hernieuwen. Wij feliciteeren de Heiligen met dezen nieuwen stap voorwaarts en hopen, dat hij tot zegen en heil van velen moge strekken.

X

Groetenis.

In het laatste nummer der „Ster” verschenen de afscheidswaarden van Broeder GEO. S. SPENCER, welke gedurende omtrent negen maanden op zoo bekende wijze over deze Zending heeft gepresideerd en onder wiens administratie de Zending verschillende aanmerkelijke schreden voorwaarts geeft gedaan. Met de broeders en zusters en de vele vrienden, welke broeder SPENCER zich in de Nederlandsche Zending heeft verworven, hoop en wensch ik, dat hij eene goede terugreis moge hebben, gezond en welhouden de zijnen in Zion moge wederzien en dat de zegeningen des Heeren, waarmede zijne werkzaamheden in dit land gekroond zijn geweest, hem en de zijnen ook op hun verder levenspad steeds mogen begeleiden.

Als opvolger van broeder SPENCER gevoel ik den zwaren last der plichten en verantwoordelijkheden, welke aan deze roeping als President der Zending verbonden zijn, en mijne zwakheid en onbekwaamheid dezelve zonder den bijstand des Heeren en de ondersteuning der Ouderlingen en Heiligen te dragen en te vervullen. Maar ik weet, dat Hij, die mijne voorgangers bekwaam heeft gemaakt voor de roeping, waartoe Hij hen had geroepen, en Die ook mij in het verleden en voornamelijk in mijne roeping als reizend Zendeling, onder omstandigheden, die dikwijls van den moeilijksten aard waren, steeds ter zijde heeft gestaan, mij ook nu de noodige kracht en sterkte zal verleen, om mijne nieuwe roeping tot eer en verheerlijking van den naam des Heeren, tot uitbreiding van Zijn werk in deze natie en tot zegen en heil der Heiligen te kunnen volbrengen.

Ik betreed het pad mijner voorgangers met den wensch, om

onder den zegen des Heeren het werk der verkondiging van het Evangelie des Koninkrijks met de beste middelen, die thans der Zending tot vervoeging staan, voort te zetten, en de kennis zijner reddende waarheden op de best mogelijke wijze te verspreiden, en ik ben verzekerd, dat ook mijne zwakke pogingen met den zelfopofferenden ijver van mijne geliefde medearbeiders in hun liefdewerk tot verlossing hunner medenatuurgenoeten en met het geloof en de gebeden der Heiligen in de geheele Zending zullen ondersteund worden.

Daar het werk tot de uitbreiding der waarheid ook daardoor zeer kan bevorderd worden, dat de broeders en zusters, die deelgenooten der groote vreugde van het Evangelie zijn geworden, hunne getuigenis afleggen daar, waar er zich eene gelegenheid voor aanbiedt en voornamelijk onder hunne vrienden en familieleden, zoo hoop ik, dat zij ook op deze wijze mede werkzaam zullen zijn, den weg voor de broeders Zendelingen te banen, en ik verzeker hun, dat zij op geene wijze hun loon zullen verliezen.

Ik hoop, dat de Heere ons aller pogingen, om onze Zending op deze aarde te vervullen en het werk, waartoe Hij ons hier heeft gezonden te volbrengen, wil zegenen, opdat wij het einde van ons geloof, de zaligheid onzer zielen, mogen verkrijgen.

FRED. PIEPER.

Tot aanvang van het Nieuwe Jaar.

Wederom zijn wij aan het einde van een jaar gekomen en heden beginnen wij het nieuwe. Wat dit in zijn schoot verbergt, is ons onbekend. De gebeurtenissen van het oude zoowel als van alle vroegere jaren van ons leven zijn gelijk voltooide boekwerken, welke wij ten allen tijde met veel nut kunnen bestudeeren. Vele vroolijke en genoegelijke oogenblikken zijn daarin opgeteekend, veel vreugde en blijdschap, maar misschien ook vele zuchten, vele tranen, vele zorgen en vele smarten. Deze ervaringen, die wij dikwijls met den duursten prijs hebben moeten betalen, zijn voor ons rijk aan menigerlei leering. Wij zouden dezelve bestudeeren, voornamelijk de uitwerkselen van onze verschillende handelingen, en als wij dan erkennen, dat recht doen ons altijd geluk en tevredenheid heeft veroorzaakt, terwijl onrecht doen droefheid en ellende tot gevolg heeft gehad, en wij weten, dat de wet van oorzaak en gevolg, zoolang de wereld bestaat, onveranderlijk dezelfde blijft, laat ons dan, indien wij in het jaar, dat wij nu beginnen, gelukkig en tevreden willen zijn, van de ondervindingen der voorgaande jaren profiteeren, en alleen datgene doen, wat recht is. Indien wij zoo handelen, zal dit jaar ons vreugde en vrede brengen en wij zullen de noodige kracht ontvangen, om alle beproevingen, die de Heere voor ons bestemd heeft, te dragen.

X Conferentie der Nederlandsche Zending.

De halfjaarlijksche Conferentie van de Heiligen der laatste Dagen werd gehouden te Amsterdam, op Zondag den ~~27sten~~ ^{Nov. 29} December 1896. Er waren aanwezig: Rulon S. Wells en Joseph W. Mc Murrin van het presidentschap der Europeesche Zending; John H. Burrows en vrouw, van het kantoor te Liverpool; President Walter S. Lamoreaux, van de Liverpool-Conferentie; Ouderlingen William N. Davis en John H. Bailey Jr., van de Leeds-Conferentie, en President Geo. S. Spencer, zoowel als al de Zendingen der Zending.

Vergaderingen werden gehouden 's morgens om 10, 's middags om 2 en 's avonds om 6 uur.

In de morgenvergadering, welke in het gewone lokaal, 35 De Wittenkade werd gehouden, waren de sprekers: A. W. C. Lau, J. B. Ripplinger en President Rulon S. Wells. De laatste twee broeders spraken in de Duitsche taal. Het avondmaal werd bediend door Ouderlingen K. Jongasma en Rudolf Jans. Op het einde der vergadering werd door de broeders Lamoreaux, Burrows, Davis en Van de Graaf het Engelsche lied „Rock of my Refuge” gezongen.

De middagvergadering werd in het ruime lokaal „Plancius” gehouden. De sprekers in deze vergadering waren: Ouderling Frederick Pieper en President Geo. S. Spencer.

In de middagvergadering werden de algemeene autoriteiten der Kerk en der Europeesche zending door de Heiligen in hunne roeping erkend en de belofte afgelegd, om hen te ondersteunen; alsmede Frederick Pieper als President der Nederlandsche Zending, om de plaats van broeder Spencer, welke eervol ontslagen was om naar huis terug te keeren, in te nemen. en de volgende Zendingen in hunne verschillende arbeidsvelden: G. J. Kruitbosch en Frank E. Hansen, Amsterdam; B. A. Denkers en H. Koldewijn, Rotterdam; W. J. De Brij en A. W. C. Lau, Dordrecht; D. J. Nijveld en R. Jans, Arnhem; K. Jongasma en H. Van Braak, Groningen; J. B. Ripplinger en A. Van de Graaf, Luik, België. Ouderling W. J. De Brij, President Rulon S. Wells en President Jos. W. Mc Murrin spraken in deze vergadering; broeder Wells sprak weder in de Duitsche taal, terwijl broeder Mc Murrin's opmerkingen door broeder Pieper vertaald werden. Ouderling Lamoreaux zong op 't einde van deze vergadering tot vreugde van allen, die tegenwoordig waren, een heerlijk solo in 't Engelsch. Een zeer goede geest heerschte in alle vergaderingen en de conferentie was werkelijk een geestelijk feest voor allen.

Maandagmorgen werd eene Priestervergadering gehouden in welke de Zendingen verslag gaven van hunne werkzaamheden en waar zij van de Presidenten Rulon S. Wells, Jos. W. Mc Murrin en Geo. S. Spencer leerrijke onderrichtingen en tijdige raadgevingen ontvingen.

Nov. 29
See murrin. Stan of Dec 10. 1896.

X

Klassieke Godsdienst.

II. HET EVANGELIE ALS KUNST.

Bij het verklaren van wetenschap voegt WEBSTER de volgende opheldering hier aan toe: „Schrijvers zijn niet altijd voorzichtig geweest in het gebruik der termen *kunst* en *wetenschap* met goede onderscheiding en juistheid. Muziek is eene kunst, zoowel als eene wetenschap. In het algemeen is *kunst* datgene, wat van oefening of uitvoering afhangt, en wetenschap is dat, wat op abstracte of speculatieve beginselen berust. De theorie van muziek is eene wetenschap, de praktijk er van is eene kunst”.

Als deze onderscheiding in het gebruik van de termen aangenomen is, dan moet het toegestemd worden, dat theologie kunst en wetenschap beide is, tenzij er verschil wordt gemaakt tusschen de meening der termen „theologie” en „godsdienst”. In dit geval kan aangenomen worden, dat theologie (de theorie) de wetenschap is en godsdienst (de praktijk) de kunst, want het moet toegestaan worden, dat er een praktisch gedeelte tot het Evangelie behoort. Het omvat niet alleen theoriën, welke geleerd moeten worden, maar ook verordeningen en eischen, die uitgevoerd moeten worden. Geen wetenschap op zichzelf, zoolang als zij slechts als eene theorie beschouwd wordt, is van eenige waarde. Zij is alleen van waarde, als zij van toepassing is op eenige kunst. De theorie van muziek is van geen nut als de kunst niet eveneens beoefend wordt. Een persoon moet de beginselen er van beoefenen om het genot er van te genieten. Alleen het geloof, dat zij juist zijn, zal geen idee van de schoonheid der melodie en harmonie geven en van het genot, verkregen door het bespelen van muziek-instrumenten. Dit is eveneens waar van godsdienst of het Evangelie van Christus en is eene leerstelling, gestaafd door de Heilige Schrift. Jezus zeide: „En een iegelijk, die deze mijne woorden hoort en dezelve niet doet, die zal bij eenen dwazen man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft;

En de slagregen is nedergevallen, en de waterstroomen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen hetzelfde huis aangeslagen, en het is gevallen, en zijn val was groot”. (Matth. 7 : 26, 27).

Van alle kunsten is *godsdienst* zeker de meest belangrijke en nuttigste voor den mensch. Er wordt beoefening vereischt, om er vordering in te maken, juist zoowel als in eenig andere kunst. Als overwogen wordt, wat het einde of doel is, dat verkregen wordt door het beoefenen van de wetten van het Evangelie, dan zal dit blijken. De schriften zeggen ons, dat Apostelen, Evangelisten, Herders en Leeraars in de kerk waren „tot de volmaking der Heiligen”. (Efeze 4 : 11, 12). Door gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie kan de menschheid volmaakt worden in alle dingen. De Zaligmaker waarschuwde Zijne discipelen met deze woorden:

„Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is”. (Matth. 5 : 48).

Hieruit wordt duidelijk verstaan, dat het doel van het Evangelie is, den mensch te volmaken, gelijk aan hunnen Vader in den hemel. Zij moeten hierover niet verwonderd zijn, want de schriften zeggen, dat de menschen Gods kinderen zijn, naar Zijne gelijkenis geschapen, en het is natuurlijk en redelijk te verwachten, dat kinderen aan hunne ouders gelijk zullen worden.

Als de menschen naar Gods beeld geschapen zijn, dan moet Hij een mensch zijn, een onsterfelijk mensch, volmaakt in heiligheid. Wij leeren uit den bijbel dat de Zaligmaker Gods Zoon is. Hij was den Vader gelijk geworden in macht, kennis en glorie, en „nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden; en geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden”. (Hebr. 5 : 8, 9). Het leven des Zaligmakers is als een voorbeeld voor het menschdom gegeven. Zij zijn geroepen tot het doen van de werken, die Hij deed, Hem te volgen en dus Hem gelijk te worden.

Het Evangelie beschouwende in het licht dezer feiten, maakt het voor een ieder zeer duidelijk, dat het noodig is, ten einde volmaakt te worden, de verordeningen van het Evangelie uit te voeren. Om aan te toonen, dat het Evangelie practisch is, door middel van een voorbeeld, kan het volgende dienen: Een rijk, invloedrijk persoon hoorde van een' stam barbaren, een volk dat niets van beschaving wist, wier voorvaderen lang geleden de gemeenschap der beschaafde wereld verlieten en zoo vervielen. Door zijne groote liefde voor de menschheid onderneemt deze man het, dit volk met de wegen van het ontwikkelde en verlichte volk, waaronder hij opgegroeid was, bekend te maken. Zou het volk verhoogd worden, door hen alleen te overtuigen dat er een betere manier is om te leven? Het is duidelijk voor een ieder, dat dit hunnen toestand niet zou verbeteren. Deze wilden, onbekend met de wegen der beschaafde wereld, moeten door eene lange reeks van onderwijzingen van practische ondervinding gaan, alvorens zij in eenen goeden toestand zullen verkeerren, om in de tegenwoordigheid der beschaafden te verschijnen, zonder zichzelf buiten hunne plaats te gevoelen, als zijnde tot een aanstoot voor hunne omgeving. Er is geen andere weg om hen bekwaam te maken voor de beschaafde samenleving, dan door hun de kunst te leeren, zich goed te gedragen. De regelen der wellevendheid kunnen hun niet opgedrongen worden; noch zou het begrip van eene theorie voor goed gedrag hen bevoordeelen, als het niet in praktijk werd gebracht.

Het is eveneens met het menschdom in betrekking tot het Evangelie, als het met deze wilden en de manieren der beschaving is. Gods kinderen zijn voor een wijs Hem bekend doel op deze aarde geplaatst, zonder eene herinnering aan hun vroeger bestaan. Zij zijn zonder de kennis en bekwaamheid om op aannemenswaardige wijze te leven voor God, maar wel als zij de kennis

door studie verkrijgen en bekwaam worden door oefening. Door de groote liefde, die Hij voor Zijne kinderen heeft, zorgde God voor middelen, waardoor zij de wetten kunnen leeren voor een toekomstig leven van geluk in Zijne tegenwoordigheid.

Door Zijne genade wordt hun het Evangelie van Christus aangeboden, en het is door gehoorzaamheid daaraan, dat zij verlost worden. Geloof er in zal hun geen opleiding geven, en dat dit noodig is kan niet weersproken worden, want de mensch kan niet zonder de voorschriften van het Evangelie uit te voeren, zichzelf toebereiden, om in de tegenwoordigheid des Heeren te wonen. Het menschedom is geneigd tot slechte gewoonten en verlangens, en als zij zich niet voldoende geoefend hebben tot het wederstaan dezer slechte neigingen, dan zijn zij niet bekwaam in de tegenwoordigheid Gods te komen, net zoo min als een wilde zonder eenige ontwikkeling een verlangde gezel voor een welopgevoed en beschaafd mensch is. Het is eene algemeene wet: „oefening maakt volmaakt”, hetzij op werktuigelijke of geestelijke bezigheden toegepast. Er kan geen andere weg zijn waar langs een persoon zichzelf kan toebereiden tot het wonen in Gods tegenwoordigheid dan door het leeren en uitoefenen van de leeringen van het ware Evangelie van Christus, want het Evangelie is de wet des hemels, of een gedeelte er van, toegepast volgens de geschiktheid der menschheid.

Het wordt wel gezegd, dat de menschheid door Gods genade zalig wordt. Dit is zeer waar. Het is door Zijne onbegrensde genade, dat de zaligheid in het bereik der menschheid geplaatst is. „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” (Joh. III : 16). Het is echter noodig, meer te doen dan slechts te gelooven. Toen de Zaligmaker zeide: „Een iegelijk die in Hem gelooft”, voegde Hij er aan toe, dat zij ook doen moesten wat Hij leerde, want Hij zeide, dat het eerste en grootste gebod was: „Gij zult den Heere uwen God liefhebben uit geheel uw hart”. (Mark. 12 : 30). Verder zeide Hij tot Zijne discipelen, dat als zij Hem liefhebben, zij tevens Zijne geboden zullen onderhouden. (Joh. 14 : 15).

Paulus zegt, dat Christus „allen, die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden is,” (Hebr. 5 : 9), hiermede aantoonende, dat gehoorzaamheid noodig is tot zaligheid.

Andere vragen, welke hier als vanzelf uit voortkomen, zijn: Wat zal er van de heidenen worden, welke leefden en stierven zonder ooit het Evangelie gehoord te hebben? En wat omtrent kinderen, die stierven, alvorens zij oud genoeg waren, de verordeningen er van te verstaan?

Dat de Heere rechtvaardig is, wordt niet betwijfeld door de christelijke geloovigen. De verschillende toestanden der menschheid in deze wereld zijn goed overwogen en voor hen is eene schikking gemaakt in het groote plan der zaligheid des Heeren. Het is zóó ver reikende in de gevolgen, dat het voorziet voor alle klassen van ontwikkeling, die op aarde bestaan of zullen komen.

Zij, die geen gelegenheid hebben het Evangelie aan deze zijde te hooren, zullen hiertoe gelegenheid hebben in het volgende leven. In die sfeer van bestaan zullen de menschen het voorrecht hebben, geloof te oefenen en de verordeningen van het Evangelie te leeren en uit te oefenen, daar hun deze waarheden door Gods dienstknechten geleerd zullen worden, daar deze voor dat doel onder hen zullen komen, zooals volgens de Schriften, Christus deed na Zijne kruisiging: „In denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach.” (I Petrus 3 : 19, 20).

Daar de Zaligmaker duidelijk verklaart, „zoo iemand niet geboren wordt uit water (gedoopt in water door onderdompeling) en geest, (den Heiligen Geest ontvangen door oplegging der handen. hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan, en zij, die dit leven verlaten hebben, niet gedoopt kunnen worden, noch de handen opgelegd worden in de geestenwereld, zoo moeten deze verordeningen voor hen voltrokken worden, door iemand op deze aarde levende. Dit is de reden, waarom de Apostelen des Heeren het beginsel van den doop voor de dooden leerden, waar Paulus naar verwijst, toen hij zeide: „Anders, wat zullen zij doen, die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?” (I Cor. 15 : 29).

Het is duidelijk bewezen uit dezen tekst, dat de leerstelling van doop voor de dooden verstaan werd door de Heiligen van vroeger dagen, want Paulus verwijst naar deze handeling ter verdediging van de leerstelling van de opstanding van het lichaam, aantoonende de onbestaanbaarheid van den doop voor de dooden, als deze niet weder zouden opstaan.

In betrekking tot kleine kinderen, zij hebben niet die slechte gewoonten te overkomen, die de meer verantwoordelijke wezens hebben. Toch zullen zij en allen die het Evangelie in dit leven niet hooren, het voorrecht hebben, hetzelfde in de geestenwereld te leeren en aan te nemen.

Als het waar is, dat het Evangelie aan de dooden gepredikt zal worden, dan kan gevraagd worden, kunnen alle menschen niet wachten, om het in de toekomst aan te nemen? Het antwoord is, als een mensch de gelegenheid heeft licht en kennis te ontvangen en de eischen van het Evangelie in dit leven te volbrengen, dan zal hij verdoemd zijn, als hij het licht verwerpt en weigert de verordeningen van het Evangelie te gehoorzamen. De woorden des Zaligmakers over dit onderwerp zijn duidelijk en beslissend: „Maar die niet gelooft, is alreede veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in den naam des eeniggeboren Zoons van God. En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de menschen hebben de duisternis liever gehad dan het licht.” (Joh. 3 : 18, 19). De Apostel Jakobus zegt: „Wie dan weet goed te doen, en niet doet, dien is het zonde.” (*Wordt vervolgd.*)

Bij den aanvang van 't Nieuwe Jaar.

Weder is een jaar gekomen,
't Oude is voorbij gegaan,
Alles heeft het meegenomen
Maar — herinnering blijft bestaan.

Bij het vele, dat het aanbracht,
Schonk dat jaar ons ook *De Ster*,
Die de Heiligen blijde toelacht,
Sprekend van nabij en ver.

Ja, die *Ster* bracht ons nieuw leven,
Wierp meer licht op onze paau,
Heeft vernieuwde kracht gegeven,
Trok den broederband meer aan.

Vele zijn de zegeningen,
Die *De Ster* ons heeft gebracht,
Want zij sprak van vele dingen,
Waarlijk steeds te zijn betracht.

Blijf, o *Ster!* dan voor ons schijnen
Ook weer in dit nieuwe jaar;
Laat uw glans dan niet verdwijnen,
Want ons wacht ook nu gevaar.

Wil den weg ook nu verlichten,
Die ons voert ten hemel heen,
Opdat wij ook nu niet zwichten,
Maar volharden als voorheen.

W. J. DE BRIJ.

Utah-Nieuws.

(Ontleend aan Staats-Couranten).

Er zijn tegenwoordig twaalfhonderd zendelingen van de Heiligen der laatste Dagen werkzaam, om het Evangelie onder de verschillende natien der aarde te verkondigen. De landen in welke zij arbeiden zijn de Vereenigde Staten, Engeland, de Scandinavische landen, Duitschland, Zwitserland, Holland, België, Australië, Nieuw Zeeland, Sandwicheilanden, Samoa en andere eilanden van den Stillen Oceaan.

Eenigen tijd geleden werd de Academie der Schoone Kunsten, welke eene der beste kunstscholen van het land beloofd te worden, in No. 57 East Temple Street, Salt Lake City, geopend. De onderwijzers zijn J. T. Harwood, John Hafen en Edwin Evans. De namen dezer kunstenaars zijn in Utah welbekend als mannen, welke eenen hoogen rang in hun beroep bereikt hebben. Zij zijn mannen van Utah en in hunne kunststudies te Parijs behaalden zij eene opmerkelijke onderscheiding en daarna verwierven zij zich welverdiende eer in de kunst; vandaar hunne bekwaamheid als leeraars, in alles wat gewenscht kan worden, om den studenten in Utah eene buitengewoon goede gelegenheid tot opleiding te geven.

De groote dam, die in Ogden door de Pioneer Electric Company gebouwd wordt, wordt als een onderneming van groote belangrijkheid beschouwd. Het doel is, om water voor besproeiing te verzamelen en ook om eene electrische inrichting in beweging te brengen. Als de dam en de electrische inrichting voltooid zijn, verwacht de maatschappij in staat te zijn, de geheele omstreken met electrische kracht voor alle doeleinden te kunnen voorzien en voldoende water te kunnen leveren, om 20.000 acres land te besproeiën. Meer dan 600 personen zijn aan dit werk werkzaam en men verwacht, dat het in de lente van 1898 voltooid zal zijn. De geheele onderneming zal omtrent 2.000.000 dollar kosten.

I N H O U D :

Predicatie door Pres. WILLIAM BUDGE	Blz. 1	Conferentie	Blz. 11
Aphorismen	" 8	Klassieke Godsdienst	" 13
Ontslag	" 8	Bij den aanvang van het Nieuwe Jaar	" 16
Groetenis	" 9	Utah-Nieuws	" 16
Tot aanvang van het Nieuwe Jaar	" 10		

Uitgave van FRED. PIEPER, *Izack Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.